

ἀλλὰ δυστυχῶς περὶ τῆς Λεοντίου μίαν μόνον εὐρίσκομεν ἀξίαν λόγου.

Ὅτε ἡ Λεόντιον ἔν τινι συμπόσιῳ ἦτο ποτὲ μετὰ τοῦ ἔραστοῦ τῆς, ἐνεφανίσθη καὶ ἡ ὡραία τοῦ Μενάνδρου ἐρωμένη Γλυκέρα. Ὁ λάτρις τῆς Λεοντίου ἔστρεψε τὴν προσοχὴν του πρὸς τὴν νεωστὶ ἐλθοῦσαν, ἀλλ' ἰδὼν τὴν ἑαυτοῦ κατηφῆ «τί σε λυπεῖ;» ἠρώτησεν αὐτὴν «ἡ ὑστέρα» ἀπεκρίθη ἡ Λεόντιον, βλέψασα πρὸς τὴν Γλυκέραν, ὑποσημαίνουσα διὰ τούτου οὐ μόνον τὴν γυναικείαν μῆτραν, ἀλλὰ καὶ τὴν ὕστερον ἐλθοῦσαν, τὴν Γλυκέραν δηλαδὴ, καὶ τὰ μετὰ ταῦτα συμβησόμενα ἕνεκα τῆς πρὸς ταύτην προσηλώσεως τοῦ ἔραστοῦ τῆς.

Ἔσχε δὲ θυγατέρα ἡ Λεόντιον καλουμένην Δανάην, ἐπίσης ἑταίραν καὶ ὀπαδὸν τῆς φιλοσοφίας τοῦ Ἐπικούρου, ἣτις ὑπῆρξεν ἐρωμένη τοῦ Ἐπάρχου τῆς Ἐφέσου Σώφρονος.

Εἰ. ΓΑΛΑΝΗΣ

ΑΣΜΑΤΙΟΝ (SONETTO)

ΤΟΝΙΣΘΕΝ ΥΠΟ ΤΟΥ ΚΑΘΗΓΗΤΟΥ ΤΟΥ ΩΔΕΙΟΥ

Σ. ΔΑΚΑΔΑΜΙΤΑ

ΚΟΙΜΑΤ' ἢ πλάση τοῦ Μαγιοῦ, τ' ἀγέρι τὴν μυρόνει,
γλυκὰ λαλεῖ τ' ἀνδόνι,
κουμμένο 'ς τὰ κλαδιά.

Τ' ἀστέρια τρέμουν τ' οὐρανοῦ κι' ἀπ' τὸ βουνὸ μὲ χάρι
προβαίνει τὸ φεγγάρι
σὲ μαγικὴ βραδειά...

ὦ, ξύπνα, μὲ τῆς ἀνοιξίς, ἀγάπη μου, τὰ κάλλη,
σὺν ἀδελφῇ τῆς ἄλλης,
ν' ἀλλάξης δυὸ φιλιά.

Ἦ τὴν ὄψι σου τὴν πρόσχαρη, ποῦ λάμπει χύνει τόση,
θαρρῶ, θὰ ξημερώση,
νὰ ψάλλουν τὰ πουλιά...

ΑΝΔΡΕΑΣ Δ. ΝΙΚΟΛΑΡΑΣ